

Ihan solmussa itteni kaa

Moi on tällanen aika outo tyyppi, joka ei oikeen tiä mitä tehdä elämällä. Mä en tiä miten tän nyt kirjottas mutta kuitenkin. Oon ollu aina aika outo, erottunu aina joukosta, mistään en paikkaa oo löytäny. Nykyään oon päästäni aika sekasin.

Kun mä olin pieni mä olin ilonen pikku kakara, joka oli aika outo. Mun vanhemmat riiteli paljon mutta en antanu sen haittaa. Alaasteella mua kiusattiin 1 ja 2 luokalla mun tyylin ja lasien takia. 4 luokalla olin tosi villi ja on sitä vielä nytkin. 5 ja 6 meni ok. 6 sain myös kaks uuta kaveria jotka jätti kesällä. Vime kesä oli outo jollain tavalla, olin

paljon mun kaverin kaa ja mökillä. silloin viiltelin ekaa kertaa ja vedin kännit. Syksyllä alko koulu ja mun kaveri jäi ala-asteelle. Olin yksin, ei yhtäkään kelle puhua. Sitten jostain ihmeen syystä menin mun 2 vanhan kaverin kaa. Ne jätti tietty. Tuntu että en riitäny. Kaikilla muilla oli hauskaa, miks ei mulla? Miks en saanu olla yks noista? Mulla on aina ollu vaikee saada kavereita. mun omituisen luonteen takia oon vaikeesti lähestyttävä. Mä olin kertonu äidille että olin yksin ja se sano että mun piti mennä psykologille. No siellä jauhettiin vaan paskaa enkä sinne enää menny. Isi alko juoda enemmän ja oli pikku kännissä joka päivä. Mä yritin peitellä kaikilla tavoilla pahaa oloa iteltäni ja muilta ja sain kans ekoja ahdistuspaniikeja. Sitten tuli joululoma ja aatelin, että ehkä mä voisin voida paremmin, kun ei tarttenu mennä kouluun. Väärässä olin.

Aloin viilellä ihan kunnolla samalla kun aatelin, että 2022 olis hyvä vuosi, kun viime vuosi oli paska. Ekat viis päivää meni kuitenkin ihan ok tai no ehkä mä pakotin. Mä harrastan ratsastusta ja mun vanha hoito poni kuoli sinä päivänä. Joku lokshti päässä ja en ees surru, olin vaan tosi vihanen ja vedin pään sekasin lääkeillä samana iltana. Mua ei enää kiinnostanut mikään, olin vaan yksin omassa huoneessa. isi alko sanoo mulle että olin ylipainonen ja isompi kuin muut. Lopetin melkeen kokonaan syömisen. Nykyään kuitenkin yritän syyä 3 kertaa päivässä. Olo paheni, viiltelin lisää. Yksi ilta mä vedin kännit ja viiltelin ihan hirveesti. Mä oksensin ja sammuin lattialle ja olin kai huutanu jotain niin, että isi tuli huoneeseen. Kerroin kaiken ja menin suihkuun, koska olin veressä, kyynelissä ja oksussa. Aamulla äiti soitti sossuille ja mut pakotettiin psykiatrille.

Musta tehtiin lasu ja pakotettiin psykiatrille kerran viikossa. siellä sain diagnooseina masennus, paniikihäiriö, ahdistushäiriö, adhd, syömishäiriö. Aloin tehdä itsari suunnitelmaa mutta sitä en onneks koskaan tehny vaikka haluisin vielä joskus. Mun luokanpojat kiusas mua vähän ja sano nistiks. Jos kuulen mun nimen sanottavan niin mua alkaa pelottaa. Pelottaa puhua ja jos mua alkaa hermostuttaa niin alan kikattaa. ja se on vähä noloo. mua väsyttää aina ihan sikana mutta en saa unta. Ei oo

väliä paljonko oon nukkunu, nukun kuitenkin aina koulussa tunneilla.

Tällä hetkellä ei mee hirveen hyvin mä oon alkanu treenaa taas mutta samalla mun syöminen ei mee taaskaan hyvin. Mä juon aika paljon pahaan oloon mutta en kuitenkaan viiltele hirveesti. Viimeks viime viikolla. tekis mieli vaa viiltää viiltämistä siihen asti että en mitää tunne. Puren kuitenkin huulia ja käsiä koska kunnon jälkiä siitä ei jää. En tiä onks hirveen tervettä haluta arpia takas ja ranteet täynnä viiltoja. Mulla oli jonkin aikaa 70 viltoa mun vasemmassa rannteessa. Haluun ne kuitenkin. No äiti rankasee jollain että en saa mitään tehdä niin. Mulla on nyt pari kivaa juttua kuitenkin tulossa. En haluu enää mennä kouluun, siellä vaan ahistaa ja opetajat haukuu laiskaksi. Mun numerot on 4,5,6. Äiti tai isi ei ymmärrä miks en sinne haluu mennä tai miks en tee yhtään läksyjä. Ei ne hirveesti ymmärrä. Äiti sano mua psykpotilaaks viimeks, kun jäin kinni viiltelystä. Viime viikolla lintsasin kuitenkin melkeen koko viikon. En mä vaan enää jaksa elää. Mä oon selvinpäin ison osan aiasta, koska mulla ei oo hirveesti rahaa niin teen ite kiljua. Huumeita voisin testaa mutta veljet oli nistejä ja tiian ei kannata. Haluun pois. Oon nyt umpikujassa Pitäiskö luhua helvettiin itsarilla vai leikkiä että kaikki on ok? En tiä. No mulla on tulossa päätöskeskustelu sossujen kaa kuiteski. Just nyt kello on jotain 2 yöllä ja 5 tunnin päästä ois pakko lähteä kouluu. Tuntuu et oisin ainoo, joka on saman tyyppinen kun mä. No ei oo eka kerta. Ahdistava asia on, että kaikki mun perheessä luulee että musta tulee jotain suurta, kun todellisuudessa ainoo asia joka pitää mut elossa on mun kissa ja yksi hevonen.

En tiä, jos tästä mitään ja kirjoitus virheitä on varmaa hirveesti kans. Halusin vaan kirjoittaa jonnekin, jos joku tuntee samaa. no toivottavasti jollaikin menee hyvin ja juu